

OPINIONS

Nº 154 - any 2023

Dedicat a una... "amiga"

S'està fent de nit, soc sola preparant-me el sopar i, de cop i volta, sento una veu que diu...

****** ¡Hola!

Esglaiada per la sorpresa, el cor m'ha bategat tan de pressa que quasi no he pogut respirar. Em giro per a veure qui m'ha saludat i... no hi ha ningú, però, immediatament, entreveig una ombra que va adquirint la forma i la solidesa d'un ésser humà i només se m'ha acudit dir...

-- ¡Ostres! ¡Quin ensurt! ¿Qui ets?

****** *No t'espantis. Em dirigia cap a l'autovia on hi ha hagut un accident, però sembla que no m'hi cal arribar, i, com que m'ha quedat temps lliure, he pensat fer-te una visita de cortesia, d'agraïment i, alhora, parlar una estona.*

Com que temps enllà, vares dedicar-me un poema on definies de manera molt bonica com m'imaginaves, molt diferent de com sovint em representen en tota mena de pintures i gravats, amb aspecte esquelètic i amb una dalla a la mà, he pensat que et mereixies una manifestació de reconeixement i, alhora, de gratitud.

Suposo que amb aquesta descripció ja saps qui soc ¿oi?

-- *Doncs sí, però no t'ha d'estranyar que la gent et representi de manera aterridora, perquè ets tu qui talla el fil invisible que uneix la realitat del que en diem vida, amb la incertesa i el gran misteri que és el possible més enllà. Un misteri sobre el qual podríem establir un diàleg.*

****** *Fora un bon motiu per conversar una estona, però no en trauríem l'entrellat, perquè per a mi, també és un enigma. Si no et fa res, m'estimaria més deixar aquest tema de banda i parlar sobre què veig cada vegada que el destí demana la meua presència. T'asseguro que les diferents reaccions d'aquells que se n'adonen va arribant el seu final són molt variades.*

Hi ha qui em reclama amb insistència per demanar-me que posi fi al seu patiment després d'haver suportat una llarga i greu malaltia. Hi ha qui li proporciona pau pensar que, a l'altra banda, podrà gaudir d'un benestar il·limitat i etern. Altres m'accepten amb serenor, com una alliberació a la seva soledat, pensant que, es retrobaran amb qui va omplir d'amor la seva vida. També hi ha qui lamenta no haver expressat prou la seva estima als pares, a la parella, als fills o a qui durant molt temps va ocupar el seu cor. Són tants els pensaments de qui arriba al final del què ha estat tot una vida, que, si els hagués d'anomenar tots, fora un mai acabar.

Pel que fa a les persones que volten pel lloc adient a l'ocasió, te'n faries creus de les diferents maneres com actuen i parlen.

He vist qui plora amb desconsol i gran sentiment, perquè no tornarà a veure mai més a qui tant va estimar.

He sentit comentaris sobre economia; el bé o malament com ha jugat un equip; rialles per un acudit; restaurants on es menja bé i econòmic; les prestacions d'un cotxe que acaben de comprar; crítiques sobre el veí, un company, amistsats, capellans, polítics... Tot plegat, xafarderies de tota mena que no tenen res a veure amb el motiu que els aplega.

-- *¿No t'afecta actuar en un nadó, un infant o un jove, que podria tenir tota la vida per davant?*

****** *Quan això passa haig d'excloure qualsevol sentiment que pugui interferir en el destí final de qui és motiu de la meva presència*

-- *Aleshores, ¿creus que estem condicionats pel nostre destí?*

****** *No sé ben bé que dir-te. El cert és que jo formo part d'aquest destí des del moment en què es neix. Un tema complicat sobre el qual m'agradaria conversar llargament, però que haurem d'ajornar per un altre dia. Malauradament, no em puc quedar més estona perquè em reclamen en un altre lloc.*

-- *Vaja, quina llàstima que hakis de marxar, són converses que m'agraden i no tinc ocasió amb qui parlar-ne. Que hi farem. Sembla que ha arribat l'hora en què fora de bona educació dir: t'acompanyo fins a la porta, però guardo aquesta ironia per un altre moment. Gràcies per la teva visita, curta però agradable. No obstant, abans d'acomiarar-nos, voldria fer-te una petició.*

****** *Demana'm el que vulguis. Si puc complaure't, ho faré amb molt de gust.*

-- *M'agradaria que, quan arribi la meua hora, si veus que pateixo no t'aturis, vine prest, però, si em vaig acabant poc a poc, no tinguis pressa, deixem marxar amb serenor i amb un somriure, recordant moments i persones que varen omplir de goig la meua vida.*

****** *No dubtis ni un moment que ho tindrè en compte. Adéu, amiga.*

-- *Espero que aquest adéu sigui només un arreveure. Quan vulguis, podem reprendre la conversa que ha quedat pendent.*

Per motius personals, el 1999 vaig fer un poema llarg, dedicat a **Ella**, del qual en transcriu alguns versets:

Li vaig dir a la mort... ¡espera't! I la mort es va esperar.
Era formosa... molt bella, ulls negres com dos carbons,
em va mirar amb un somriure i em va dir:
<< No tinguis por. No t'espantis perquè veus que soc a prop,
només vinc a dir-te hola i a passar una estona amb tu.
Encara et queden molts anys per gaudir d'aquesta vida,
plena de llums i... foscos.
Quan arribi el teu moment, sabràs que és la teua hora,
perquè vindrà acompanyada, perquè sé que a tu t'agrada,
d'àngels tocant instruments i cantant... com ho fan ells >>.

Des de llavors som amigues. Ella ve quan necessita parlar-me dels seus neguits. Jo la rebo amb un somriure... l'escolto, boca badada... i sé, no se me'n durà, puig no sento quan arriba, cap orquestra celestial.

Maria Mercè Usón